

въ България, отъ името на първия отъ тѣхъ, една политическа организация на конспиративни начала, имаща за целъ да застави българската държава да воюва на страната на Съглашението, безъ огледъ на нейнитѣ лични интереси, като за тая целъ организацията е приела да закупи всички разполагаеми въ страната храни, като закупуването стане при широко практикувани подкупни условия, нагодени по начинъ да се спечелятъ за държавитѣ отъ Съглашението разни политически хора, членове на Парламента, цѣли политически групировки, дори и самото земледѣлско население, както и да ангажира за сжщата кауза видни, влиятелни лица въ страната чрезъ прями подкупи, подъ името на екстраординарни комисионни, така че въ решителния моментъ при самоопредѣлянето на България, последната да бѣде заставена, било съ вотъ въ Камарата, било вѣнъ огъ нея, посрѣдствомъ народни движения и противни действия, било еднакво съ едното и другото — като се противопоставятъ на свободното упражнение на държавната суверенна властъ, да принудятъ правителството и царя непремѣнно да взематъ участие въ полза на каузата отъ силитѣ отъ Съглашението въ общата война съобразно интереситѣ на тѣзи държави, не съобразно съ интереса на българската държава, и по тоя начинъ да се използватъ въоръженитѣ сили на държавата за чужда кауза.

„Второ, че така предприетитѣ действия отъ въпросната организация сж враждебни спрямо България, като такива, които подкопаватъ вѣншната сигурность на държавата и нейното положение като самостоятелна държава спрямо другитѣ сили“ — и следватъ по-нататѣкъ имената. За тия имена въ случая нѣма защо да се говори, за тѣхъ много се говори. Само по отношение на едни Народното събрание не бѣше освѣтлено. И за тѣхъ, сжщо тѣй, може да се даде пълно освѣтление. Това сж имената на лица, които се поменуватъ въ другия етапъ на това дѣло, въ момента, когато България прибѣгва къмъ арбитражния сждъ. Тоя преамбюлъ, това установяване на фактическия съставъ е важно, защото се повтаря въ решението на арбитражния сждъ въ нѣкои моменти и обяснява, защо въ края на крайщата държавитѣ отъ Съглашението, въ случая Англия и Франция, които сж действували съ своитѣ пари се явяватъ после съ една рекламация къмъ българската държава. Казвамъ, азъ пропущамъ тѣзи имена, които сж по-известни. Ида на п. 34. (Чете) „Че подсждимиятъ Марко Ив. Турлаковъ къмъ 22—23 августъ 1915 г. посрѣдствомъ Лионелъ Винеръ, следъ предварително разбирателство съ сжщия и обвиняемия Фернандъ Деклозиеръ и следъ разузнаване въ английската легация и консулство за характера на организацията Фернандъ Деклозиеръ-Винеръ,